

Novinka na trhu odborné literatury!

Nejen studentům oboru Management umění a reklamy je určena nová publikace s názvem **Billboard – součást outdoorové reklamy aneb Žijeme v džungli?**, jejíž autorkou je PhDr. Klára Masařová, učitelka naší školy.

Kniha je určena nejen pro odbornou, ale i pro laickou veřejnost. Seznamuje čtenáře s historií, strukturou a fungováním billboardu a outdoorové reklamy u nás. V knize je mnoho obrazového materiálu a příkladů k danému tématu. Zmíněny jsou také etické, estetické a legislativní aspekty dané problematiky.

Kniha bude slavnostně pokřtěna ředitelem školy PaedDr. Karlem Miličkou v pátek 30. 5. 2014 v hale Vincentka během slavnostní vernisáže, kterou bude zahájena výstava maturitních prací žáků oboru Uměleckých řemesel SOŠ Luhačovice.

- red.-

Další talenty naší školy - tentokrát z 3. U

Radek Svoboda - basketbal

Jak dlouho se věnuješ tomuto sportu a proč?

Basketbalu se věnuji skoro přes 10 let, protože hlavní trenér ve Valašském Meziříčí byl můj strejda a chtěl, abych se sebou něco dělal. Ze začátku mě to nebavilo, protože jsem trénoval vždy se staršími spoluhráči. Později jsem si zvykl a basketbal mě začal bavit.

Za jaký oddíl hraješ a jak často máš tréninky?

Hraji za SKB Zlín a SBK Valašské Meziříčí, ve Zlíně hraji dvě soutěže - 1. ligu mužů a za juniory do devatenácti let. Ve Valašském Meziříčí jsem ve 2. lize mužů. Tréninky mám každý den, každý víkend se konají zápasy, ty jsou někdy i v průběhu týdne.

Jaký byl největší úspěch oddílu a konkrétně Tvůj?

Úspěchů je mnoho, ale asi ve Zlíně to bylo 3. místo na Mistrovství ČR do sedmnácti let v roce 2012. A mým největším osobním úspěchem je asi 4. místo nejlepších střelců v ČR do sedmnácti let v roce 2013.

Kam bys chtěl postoupit, jaká je Tvoje nejvyšší meta?

Určitě bych se chtěl podívat do USA a tam hrát jakoukoliv soutěž, protože mě Amerika moc láká.

Co Tě sport naučil, co Ti dal a vzal?

Naučil mě se starat sám o sebe. Bydlím ve Zlíně sám a musím se postarat o všechno, co potřebuji (vaření, praní, úklid atd.) Díky sportu jsem se taky zdokonalil v komunikaci s cizími lidmi i v cizích jazycích. Nevím, jestli mi něco vzal, protože se mu věnuji už dlouho a zatím jsem si ničeho podobného nevšíml.

Vzpomeneš si na nějaký smutný nebo veselý moment, který se v oddíle stal?

Smutný je každý prohraný zápas, ale více je těch veselejších ☺. Například soustředění či turnaje v zahraničí mě baví ze všeho nejvíce.

Radek Macháč - motokros

Jak dlouho se věnuješ tomuto sportu a proč?

Jezdím od svých 5 let, závodně jezdím 8 let. Přivedl mě k tomu můj tatka už jako malého. Ani si nedokážu představit, co bych dělal jiného. Motokrosem žije celá naše rodina.

Za jaký oddíl jezdíš a jak často máš tréninky?

Jezdím za Motokros Junior Klub, který vede Jindra Hrabica, bývalý mistr ČR v motokrosu. Kontaktoval mě před třemi lety a od té doby spolu jezdíme a trénujeme. Tréninky na motorce mám od března do října 3x týdně a od října do března máme fyzickou přípravu na závody: běh, bazén, spinning, crossfit, fitness centrum.

Jaký byl největší úspěch oddílu a konkrétně Tvůj?

Můj největší úspěch je 2. místo na Mistrovství Moravy, 6. místo na Mistrovství ČR, 13. místo na Mistrovství Evropy a reprezentace SMS Moravy na závodě MMČR. A úspěšný závod je každý, který dokončím ve zdraví. ☺

Kam bys chtěl postoupit, jaká je Tvoje nejvyšší meta?

Postupovat bych chtěl pořád výš a výš, dokud to bude možné - jak zdravotně tak finančně. A moje nejvyšší meta? Samozřejmě 1. místa ☺.

Co Tě sport naučil, co Ti dal a vzal?

Naučil mě disciplíně, tvrdé práci, rychlému rozhodování a taky to, že ne vždycky je všechno podle našich představ. Dál mne naučil vážit si rodiny, která pro mě toho už mnoho udělala a obětovala. Získal jsem mnoho nezapomenutelných zážitků, kamarádů a zkušeností do života. Motokros mi nevzal vůbec nic, protože to miluju a dělám ho rád.

Vzpomeneš si na nějaký smutný nebo veselý moment?

Každý závod je pro mne novou a skvělou zkušeností. Mám mnoho nezapomenutelných zážitků s rodinou a kamarády na závodech. Ale našly by se i špatné zážitky – např. když selže technika nebo když udělám chybu já.

Martin Werner - hudba

Jak dlouho se věnuješ hudbě?

Hudbě se intenzivně věnuji přibližně 2 roky, ovšem svůj první text jsem napsal už v 8. třídě ZŠ. Od té doby mi žilami koluje hudební múza a srdce bije v rytmu rapu.

Kolik času věnuješ přípravě?

Připravuji se vlastně skoro pořád. Jako trénink beru napsání každého nového textu. Za trénink můžu také počítat hodiny strávené za mikrofonem ve studiu.

Jaký byl tvůj největší úspěch?

Za svůj největší úspěch zatím považuju koncert ve zlínském klubu Golem, kde jsme vystupovali ze skupinou Defuckto a slovenskou hvězdou Radikál. Dívat se z podia na zaplněný parket a následně do něj skočit byl tím nejlepším pocitem, jaký jsem kdy měl.

Kam by ses chtěl dostat, jaká je Tvoje nejvyšší meta?

Neříkám, že bych chtěl patřit mezi špičku rapové scény. Dělán to kvůli tomu, že tím žiju a baví mě to. Ale bylo by pěkné, dostat se mezi rappery, jejichž plakáty donedávna zdobily můj pokoj. Mojí současnou metou je nahrát track se svými idoly hlavně ze slovenské hudební scény (Separ, Strap, Momo). O tom si ovšem můžu zatím nechat jen zdát...

Co Tě hudba naučila, co Ti dala a vzala?

Abych mohl odpovědět na tuto otázku, musel bych mít k dispozici alespoň 4 stránky ve školním časopise MLOK. Nevzala mi určitě nic. Dala mi ty nejkrásnější zážitky v životě, hlavně když jsme s bandou objížděli koncerty a nahrávali alba. Také mě přivedla k životnímu stylu, který chci žít. Naučila mě „být sám sebou“...

Vzpomeneš si na nějaký smutný nebo veselý moment, který se ti přihodil?

Veselých momentů bylo hodně - hlavně po vydařeném koncertě... Některé se tak vydařily, že si je téměř nepamatuju... Hodně veselo bylo také při nahrávání ve studiu. Možná že by se našly i smutné momenty, ale takové já házím za hlavu a jdu dál.

Za poskytnuté materiály a rozhovory děkujeme.
- red.-

Srdce Elfů – 8. díl četby na pokračování

Osud si lámal hlavu nad tím, zda se opět podvolí Trpaslíkům, ale nakonec usoudil, že se odtud osvobodí sám, nemohl si dovolit, aby Srdce Elfů padlo rukou těchto malých prcků.

Král Trpaslíků se vydal k němu: „Tak co? Uběhly dvě hodiny, je načase, abys řekl své rozhodnutí.“

Oknem dovnitř prolétla ohnivá koule, minula Osud, explodovala přímo uprostřed velké místnosti a celý palác se rozletěl na kousky, obrovské kameny vyletěly do vzduchu a spadly na domy pod hradem.

Po městě se ozvaly vyplašené výkřiky, Osud se dostal z prokletí a zmizel. Nechal Trpaslíky napospas drakům, kteří létali nad městem sem a tam, plivali obrovské koule ohně a domy trpaslíků se bortily pod žářem dračích plamenů.

Trpaslíci po nich stříleli z luků šípy, avšak pod silou větru z jejich křídel se k nim ani nedostaly.

Král byl mrtev, obrovské balvany se rozletěly po městě z velké katedrály tyčící se mnoho stop nad zemí. Kusy kamene zasypaly celou jednotku lučištníků, několikátunový kvádr rozmáčkl malá stvoření na placku takovým způsobem, až se krev rozstříkla do všech stran ve vzdálenosti několika metrů. Trpaslíci bojovali ze všech sil, snažili se je skolit, avšak to se jim nepodařilo.

Oddíly vojáků, kterým z tváří čišela nepopsatelná hrůza, která však nesnížila jejich morálku, se pohybovaly po dlouhém poli. Nedaleko od nich explodoval sklad a největší z kvádrů vystřelil přímo na ně a smetl hromadu vojáků stojících mu v cestě. Rozrazil několik domů, Trpaslíci v něm žijící již nespatriční denní světlo. Mohlo se i stát, že to na nějakou dobu přežili, ale nakonec přece způsobeným zraněním podleli.

Draci ničili jejich říši velkou silou, trpasličí domy se hroutily pod žářem ohně a vahou draků. Trpaslíci nemohli svým nepřítelům vzdorovat, protože jich byla velká přesila a hlavně jejich šípy se od jejich těl neškodně odrážely. Jedna Trpaslice se vyhýbala padajícími kamenům, v náruči tiskla malý

uzlíček s miminkem a po jejím boku šel její téměř dospělý syn. Jejich cílem bylo se dostat z této říše bez újmy a zranění. U hranic se matka zarazila a ohlédla se dozadu, což neměla...

Acelius se letícímu šípu nestihl vyhnout a vší silou ho zasáhl přímo do hrudi, kde měl srdce. Letěl vzduchem asi patnáct stop.

„Tati!“ vykřikl Mahtion a vrhnul se k němu. Nadzvedl mu hlavu, otec vypadal docela překvapený, ale na ústech se mu objevil výraz naprosté bolesti.

„Synu, je mi líto, že jsem tě zklamal. Chtěl jsem jít s tebou až za tvou matkou,“ říkal ztěžka.

„Já ti to vyléčím,“ nabízel se syn, ale otec jen zavrtěl hlavou.

„Tak silnou magii nemáš, abys mě vyléčil,“ namítl, v jeho očích dokázal mladík vyčíst různé emoce, které ho svíraly.

„Nechci tě ztratit, musíš se mnou jít,“ zanaříkal srdceryvně Mahtion a po tváři se mu hrnuly slzy.

„Musíš mě opustit, tvé povinnosti ti velí, co máš dělat. U tebe budu stále žít, navždy,“ vysvětloval tichým hlasem otec.

Mladý Elf se obrátil na Mágy přírody, zda s tím nemohou něco udělat, ale zavrtěli hlavou, protože neznali léčivá kouzla.

Sklopil hlavu a slzy mu stékaly po lících a kanuly na jeho otce, který se lehce pousmál, aby dodal svému synovi sílu jít dál.

„Já tě nepustím, abys odešel do Říše mrtvých,“ jeho smutek byl strašně silný.

„Musíš, já se můžu s tebou maximálně rozloučit, ale věz, že ti budu stále nablízku,“ řekl a ukázal Mahtionovi na srdce. „Tam budu žít jako vzpomínka,“ dodal.

„Tati! Tati!“ křičel Mahtion. Otcova hlava se otočila na stranu a s posledním úsměvem vydechl naposledy.

Mladík se s hlasitým pláčem zabořil mrtvému otci do ramena a usedavě naříkal. Objaly ho čísi ruce a táhly ho od něj pryč, bránil se, ale náruč byla silná.

Hlavní z Mágů jej pohladil po vlasech, snažil se ho utiшит, ale ztráta někoho blízkého u srdce bolí řadu týdnů, nežli se s tím vypořádá.

„Chlapče, je mi to líto, že odešel, udělám čestný pohřeb, poněvadž jste lesní Elfové, a tudíž po právu si zaslouží v klidu odpočívat zde,“ Mág mu soucitně stiskl rameno, pak rozepjal ruce, jako by chtěl někoho obejmout, ale najednou se Mahtionův otec propadl dolů do země. Pak se po něm ztratila stopa a mladík vypjetím svých nervů ztratil vědomí a zhroutil se.

Osud se objevil nedaleko Elfského tábořiště a Srdce Elfů měl schované ve vaku u pasu. Uvažoval, zda by měl jít do tábora, nebo jestli má zmizet. Pak se přece jen rozhodl, že odtud odejde, protože nechtěl s Elfy se dostat do styku. Nikomu nechtěl dát ono Srdce, protože by jim dodalo velkou sílu v boji.

Civěl na provizorní stany rozestavěné kolem dokola a uprostřed se tyčil rudý stan, v němž bydlela královna, právě ji spatřil, jak vešla dovnitř a zarazila se.

Osud se usmál, protože tohle přesně chtěl, aby se stalo. K jeho překvapení se královna vzpamatovala a nyní musela vládkyně chvíli vyjednávat. K jejím řadám se přidali duchové, ale nevěděl, komu by mohl připojit demony, buď je přidá Elfům, nebo lidem.

Nebyl si jistý, kdo by si jejich pomoc zasloužil. Rozhodl se, že počká, až se Elfové a lidé střetnou v bitvě, pak si to rozmyslí.

Král Lidské říše seděl ve svém stanu, kde mu jeho sluhové dávali jídlo, které se skládalo z vepřové pečeně a brambor. Pustil se do jídla nikým nerušen, věděl, že Elfové dojdou k jeho táboru až za několik dnů, a tudíž měl dost času si promyslet různé strategie.

Nelíbilo se mu, jak musel snášet nekonečné ztráty na životech, které se táhly do nevyčísitelných čísel, která se jen těžko dala napsat. Před malou chvílí dal verbářům za úkol, aby naverbovali muže od patnácti let, protože jich bude velká potřeba, měli na to necelé čtyři dny. Spokojeně se nad touto myšlenkou usmál a dál si dopřával velmi dobré chuti jídla, jež mu dodávalo sílu do dalších dnů.

Většinou lidé stáli na jeho straně a věděl, že mu nemůžou nijak odporovat, protože si získal jejich přízeň a tuto volbu nikdo nesměl vzít zpět. Většinou dostal to, co potřeboval, byl vždy o krok napřed, i když v posledních dnech mu nějaké nečekané události proklouzly pod prsty a neměl je za co uchytit. Nyní si myslel, že ti dva Elfové se nespojí s královnou, ale jedna důležitá informace mu unikla. Mahtion měl jedinečnou schopnost, kterou postupně začíná poznávat, a tudíž hrozilo, že lidskou říši srovná se zemí.

„Pane,“ ozval se jeden ze sluhů.

„Tady si nemůže člověk v klidu dojíst oběd?“ rozčílil se král.

„Jde o důležitou věc,“ nedal se odbýt sluha.

„Je to důležitější než moje jídlo?“ zaskřehotal král rozladěně.

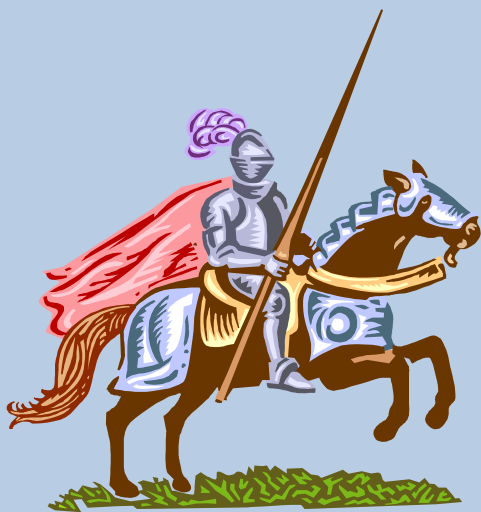
„Ano,“ přikývl.

„No tak dobře, co mi chceš tedy sdělit?“ králův hlas zněl chladně.

„Elfové získali nového spojence,“ řekl sluha a král se rozkašlal a vytřeštil na něj oči.

„Cože?“ vyjekl. „Koho?“

Sluha odpověděl jediným slovem. „Duchy. Přišli vykonat pomstu.“

Mankasr

Odpovědná redaktorka, grafická úprava a sazba: Mgr. Šárka Klimková, Mgr. Martina Kaňovská,
jazyková úprava: Mgr. Věra Pařízková, logo listu: MgA. Kateřina Koláčková

MKČRE 13086/Tisk SOŠ Luhačovice

Redakce nenes zodpovědnost za věcnou správnost zveřejňovaných příspěvků.